

kendt ved at yde os en Støtte, afpasset efter, hvad vor Drift koster under normale Forhold; nu er Forholdene blevet abnorme, Driften koster meget mere, derfor kommer vi og maa bede om yderligere Tilskud. Jeg har ikke fundet noget at indvende mod dette og er klar over, at naar man er kommet ind paa den Vej, maa man tage Konsekvenserne. Jeg tror ikke, jeg har givet nogen som helst anden Anvisning end den, der ligger i selve Forholdenes Natur; jeg har kun fundet det heldigt, at man har Øjet aabent for dette, at man ikke bedømmer Forholdene for lyst, men ser, hvad det er for Udgifter, som forestaar.

Dernæst henviste den højtærede Minister til, at Forbrugsafgifterne i indeværende Aar havde givet over 2 Mill. Kr. mere end anslaaet... (*Finansministeren* [Brandes]: For næste Aar). ... Javel, for næste Aar, altsaa 2 Mill. Kr. mere end det Tal, vi her regner med, og Ministeren syntes deraf at ville drage den Slutning, at det samme kunde gentage sig. Det maa jeg for mit Vedkommende benægte. Jeg tror, vi gør rigtigst i ved Beregningen af Udbyttet af de gamle Skatter for det Aar, vi er i, at gaa ud fra, at det ikke bliver større end i foregaaende Finansaar. Det kan nok blive større for Indtægts- og Formueskattens Vedkommende, men det kan sandelig ogsaa blive mindre for Forbrugsskatternes Vedkommende. Naar man ser hen til den Besværliggørelse af Indførslen og den Knappehed i Indførslen, f. Eks. med Hensyn til Kaffe og Kolonialvarer og en Mængde andre Artikler, som i stigende Grad har gjort sig gældende og formodentlig vil gøre sig ikke mindre gældende i de kommende Maaned, er det en ganske berettiget Slutning, at der ikke er Udsigt til, at Toldafgifterne vil komme saa rigeligt ind som i det nu afsluttede Finansaar. Dertil kommer, at der er en Mængde Artikler, vi tidligere har indført, som vi faktisk slet ikke mere kan faa. Det har affødt som noget ganske naturligt og i og for sig meget glædeligt, at den danske Industri har bestræbt sig, delvis med Held, for at frembringe saa meget mere af disse Artikler. Dette kan paa en Maade være glædeligt og er det i det hele og store, men det kan ikke nægtes, at denne Omstændighed medfører noget formindskede Toldindtægter. Hertil kommer fremdeles noget saadant som Ølprisernes Stigning, som man jo er gaaet ind paa. Den vil efter alle de Erfaringer, vi hidtil har gjort, sikkert medføre et noget aftagende Udbytte af

Ølskatten. Der er saaledes forskellige Momenter, som gør, at det ikke er forsigtigt at regne med, at Forbrugsskatterne vil give ganske samme eller væsentlig samme Udbytte i indeværende Aar som i det afsluttede Aar. De Merindtægter, vi skal have, maa vi, det fastholder jeg, snarest regne med at faa gennem Børsskatten og Merindtægtsskatten, og den Formodning, jeg udtalte om disse Indtægters Størrelse, blev egentlig ikke modsagt af den højtærede Finansminister.

Den højtærede Minister ankede over nogle Udtalelser; jeg var fremkommet med angaaende de disponible Midler. Jeg finder det dog aldeles utvivlsomt, at man ikke kan sige, de 15 Mill. Kr., man har Ret til at udstede yderligere af rentebærende Statsbeviser, er disponible til Dækning af Aarets Underskud, og samtidig undlade at tage Hensyn til, at vi pr. 31. Marts skylder 19 Mill. Kr. i Nationalbanken. Man kan ikke regne med disse 15 Mill. Kr. uden at tage Hensyn til, at vi har en Gæld af den Beskaffenhed, som er naaet op til 19 Mill. Kr. Naar vi regner med Statsbeviserne som en Indtægtskilde, maa vi ogsaa regne med, at man deraf skal dække den altfor store løbende Gæld, som Statskassen har hos Nationalbanken. Det er for øvrigt en Gæld, som aabenbart har en stærk Tendens til at øges, thi den 31. Marts i Fjor var denne Gæld kun 11 Mill. Kr. Jeg kan heller ikke finde, at det just er god Økonomi, at man saa længe har undladt at udstede disse rentebærende Statsbeviser, naar man har en saadan Gæld til Nationalbanken. Efter min Mening havde man kunnet udstede disse Statsbeviser og faaet dem afsat til en lavere Rente end 5 pCt. og faa Gælden til Nationalbanken bragt ned med et passende Beløb. Jeg har ogsaa haft fuld Ret til ikke som Midler, der er disponible til Dækning af Underskuddet for 1916—17, at regne hverken med Amortisationsobligationerne eller de 16 Mill. Kr., der ligger i de offentlige Kasser og er Mellemværender af forskellig Art. Thi ganske vist er disse Midler i rent bogstavelig Forstand disponible, det har jeg aldrig villet benægte — det er klart, at hvad der ligger i de offentlige Kasser, er i saa høj Grad disponibelt, at der hver eneste Dag flyder Penge ud deraf —, men der er det „aber dabej“, at baade Amortisationsobligationerne og de 16 Mill. Kr. i de offentlige Kasser skal erstattes og bliver erstattet med de Midler, der flyder ind. Derfor har man aldrig kunnet